

UCHWAŁA Nr 114 RADY MINISTRÓW

z dnia 30 marca 1962 r.

w sprawie gospodarki makulaturą oraz zwiększenia wykorzystania tego surowca przez przemysł papierniczy.

Na podstawie art. 1 i 3 dekretu z dnia 29 października 1952 r. o gospodarowaniu artykułami obrotu towarowego i zaopatrzenia (Dz. U. z 1952 r. Nr 44, poz. 301 i z 1956 r. Nr 54, poz. 244) Rada Ministrów uchwala, co następuje:

§ 1. 1. Ilekroć w uchwale mowa o makulaturze, rozumie się przez to zadrukowane, zapisane lub w inny sposób wykorzystane i nie nadające się już do użycia zgodnie z przeznaczeniem papier, karton lub tekturę, a także zniszczone lub uszkodzone worki papierowe, jak również ścinki papieru, kartonu lub tektury powstałe w zakładach graficznych, przetwórczych lub introligatorskich, nie nadające się do użycia przez posiadacza.

2. Do makulatury nie zalicza się odpadków i ścinków celofanu, celuloиду, cynfolii, pergaminu sztucznego (roślinnego), papierów laminowanych i impregnowanych smołą, kalki maszynowej, ołówkowej i hektograficznej oraz opakowań po środkach trujących.

3. Akta, księgi i dokumenty, które zgodnie z obowiązującymi przepisami powinny być przechowywane przez czas w tych przepisach oznaczony, uznaje się za makulaturę dopiero po upływie okresu przechowania lub w razie wydania decyzji przez powołany do tego organ, że podlegają zniszczeniu.

4. Akta archiwalne, nie wyłączając akt tajnych i poufnych, których okres przechowywania zgodnie z obowiązującymi przepisami upłynął, należy przynajmniej raz w roku dostarczać do punktu skupu. Akta tajne i poufne przed

przekazaniem ich do punktu skupu powinny być pocięte przez specjalne maszyny krajarki bądź — jeżeli są przekazywane bezpośrednio do zakładów papierniczych — przerobione w obecności przedstawiciela instytucji dostarczającej.

§ 2. 1. Jednostki gospodarki uspołecznionej, nie wyłączając jednostek budżetowych, obowiązane są gromadzić makulaturę w krytych pomieszczeniach, chronić ją przed zabrudzeniem i sprzedawać jednostkom skupu określonym w zarządzeniu Ministra Przemysłu Drobного i Rzemiosła z dnia 6 lutego 1957 r. w sprawie ustalenia wykazu jednostek prowadzących skup odpadków (Monitor Polski z 1957 r. Nr 13, poz. 98 i z 1958 r. Nr 89, poz. 499).

2. Jednostki gospodarki uspołecznionej, w których makulatura powstaje w większych ilościach, obowiązane są zgodnie z zarządzeniem Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego z dnia 31 grudnia 1956 r. w sprawie gospodarowania odpadkami w jednostkach gospodarki uspołecznionej (Monitor Polski Nr 106, poz. 1235) zawrzeć z jednostkami prowadzącymi skup makulatury (ust. 1) długoterminowe umowy dostawy.

3. Obowiązek gromadzenia makulatury nie dotyczy szpitali zakaźnych. Makulatura znajdująca się w tych szpitalach podlega zniszczeniu na miejscu.

§ 3. 1. Dyrektorzy (kierownicy) uspołecznionych jednostek wyznaczają pracowników, którzy nawiążą bezpośredni kontakt z właściwymi jednostkami skupu i będą odpowiedzialni za zbiórkę makulatury, oraz jej sprzedaż.

2. Pracownicy, o których mowa w ust. 1, za wykonane czynności otrzymywać będą wynagrodzenie wynoszące 50% wpływów uzyskanych ze sprzedaży makulatury, nie więcej jednak niż 750 zł miesięcznie. Wynagrodzenie wypłacać będą jednostki określone w ust. 1 z wpływów uzyskanych ze sprzedaży makulatury punktom skupu. Wynagrodzenie wypłaca się z bezosobowego funduszu plac. Wpływy i wydatki z tego tytułu ujmowane są w planach jednostek, o których mowa w § 2 ust. 1. Wydatki mogą być przekraczane w miarę wzrostu dochodów ze sprzedaży makulatury. Wydatki mogą być również dokonywane w razie nieujęcia ich w planie.

3. Jeżeli ze względu na małe ilości makulatury, możliwe do zebrania w danej jednostce gospodarki społecznej, kwota uzyskana ze sprzedaży makulatury nie przekracza 1000 zł, pracownikowi odpowiedzialnemu za zbiórkę można wypłacić wynagrodzenie w wysokości 100% uzyskanych wpływów, jednak nie więcej niż 500 zł.

4. Jednostki organizacyjne, o których mowa w § 2 ust. 1, będą prowadziły ewidencję ilości zbieranej i sprzedawanej makulatury.

5. Przepisy ust. 1, 2 i 3 nie dotyczą makulatury przemysłowej, powstającej w zakładach papierniczych przetwórczych, graficznych, introligatorskich oraz fabrykach papieru.

§ 4. Zakłady przetwórcze papiernicze podległe Ministrowi Leśnictwa i Przemysłu Drzewnego powinny gromadzić makulaturę pochodzącą z produkcji i posortowaną na poszczególne gatunki oraz przekazywać ją bezpośrednio do fabryk papierniczych wskazanych przez Zjednoczenie Przemysłu Celulozowo-Papierniczego.

§ 5. Minister Oświaty zleci:

- 1) zorganizowanie przy pomocy organów do spraw oświaty wszystkich szczebli stałej zbiórki makulatury w szkołach,
- 2) powołanie w każdej szkole opiekuna (opiekunów) zbiórki, do którego zadań należeć będzie techniczne zorganizowanie zbiórki makulatury na terenie szkoły i przekazywanie zebranej makulatury do punktów skupu.

§ 6. Za przekazaną makulaturę punkty skupu będą wypłacać bezpośrednio do rąk wyznaczonych przez szkołę opiekuna zbiórki makulatury należności według obowiązujących cen franco. Uzyskane za makulaturę kwoty zostaną przeznaczone na cele określone przez Ministra Oświaty.

§ 7. Prezydya rad narodowych zorganizują:

- 1) stałe zbieranie przez zakłady oczyszczania miast makulatury na wysypiskach śmieci z zachowaniem warunków bezpieczeństwa i higieny pracy określonych w rozporządzeniu Ministra Gospodarki Komunalnej z dnia 9 grudnia 1959 r. w sprawie warunków, jakim powinny odpowiadać urządzenia do gromadzenia, usuwania i unie-

szkodliwania nieczystości oraz sposobu korzystania z tych urządzeń (Dz. U. z 1960 r. Nr 1, poz. 2) w celu dostarczenia jej do właściwych jednostek skupu,

- 2) systematyczną zbiórkę makulatury powstającej w gospodarstwach domowych; w tym celu prezydya rad narodowych przy pomocy jednostek prowadzących skup odpadków zorganizują zbiórkę makulatury przez dozorców domowych. Wynagrodzenie określają oddzielne przepisy.

§ 8. Przewodniczący Komitetu Drobnej Wytwórczości wprowadzi w wykazie jednostek prowadzących skup odpadków, ustalonym zarządzeniem Ministra Przemysłu Drobного i Rzemiosła z dnia 6 lutego 1957 r. w sprawie ustalenia wykazu jednostek prowadzących skup odpadków, zmiany wynikające z § 1 ust. 2, § 2, ust. 3 i z § 4 uchwały.

§ 9. Prezydya rad narodowych powierzą stały nadzór nad gospodarowaniem makulaturą na swoim terenie pełnomocnikom do spraw surowców wtórnych oraz zapewnią punktom skupu dostateczną ilość lokali i składowisk dla zbiórki i magazynowania.

§ 10. Przewodniczący Państwowej Komisji Cen i Minister Leśnictwa i Przemysłu Drzewnego zbadają obowiązujące ceny i marże skupu oraz ceny zbytu makulatury i w wyniku tej analizy wprowadzą odpowiednie zmiany w celu dostosowania cen do zadań w zakresie zwiększenia zbiórki makulatury.

§ 11. Minister Gospodarki Komunalnej wyda przepisy o ulgowym czynszu za lokale użytkowane dla skupu surowców wtórnych i uznaniu ich za lokale magazynowe.

§ 12. Zaleca się Centralnemu Związkowi Spółdzielczości Pracy oraz Centrali Rolniczej Spółdzielni „Samopomoc Chłopska” w porozumieniu z Centralą Surowców Wtórnych zapewnienie utworzenia na powierzonych im terenach dostatecznej ilości punktów skupu oraz właściwej organizacji gwarantującej pozyskanie makulatury.

§ 13. Nadzór nad wykonaniem uchwały porucza się Ministrowi Leśnictwa i Przemysłu Drzewnego.

§ 14. Upoważnieni przez dyrektorów pracownicy zbiornic surowców wtórnych są uprawnieni do sprawdzania w jednostkach, o których mowa w § 2 ust. 1, wykonania przepisów niniejszej uchwały, a w szczególności przepisów § 1 ust. 2 i § 4.

§ 15. Traci moc zarządzenie nr 19 Prezesa Rady Ministrów z dnia 11 lutego 1959 r. w sprawie gospodarki makulaturą oraz zwiększenia wykorzystania tego surowca dla przemysłu papierniczego (Monitor Polski Nr 19, poz. 82).

§ 16. Uchwała wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: J. Cyrankiewicz